

В ЛІКАРНІ

В лікарняній палаті жінки гомоніли
Про проблеми свої, про дітей, про життя,
І про те, як же важко жити в нашій країні,
І яке нас чекає важке майбуття.

Для розмов так багато було тем всіляких,
Сміх мінявся на сльози, або ж навпаки...
Я ж молилася в серці: "О, Боже, сказати
Про любов Твою й милість мені поможи".

Раптом жінка одна враз мене запитала,
Чи з дитинства я вірю у Бога, чи ні,
Я про зустріч із Господом їй розказала,
Як ще з юних років Він відкрився мені.

Насторожено слухали всі у палаті,
Якось дивно дивитися стали в мій бік,
І ніхто не наважився більш щось спитати,
Знов змінилася тема розмови на сміх.

Тут ніхто не соромивсь говорити відверто,
Сплеск емоцій не диво й брутальні слова...
Як же віра у Бога? А віра їх мертва,
Про життя цих жінок свідкували діла.

Екстрасенси, не Бог, їм в житті помагають,
І вирішують їхні проблеми складні,
Допомоги у "бабок" всіляких шукають,
А в душі - пустота, сльози, відчай та біль.

"Помогти може Бог лише вам!" - та не чують,
Мають очі - не бачать, сліпі та глухі.
А Господь близько так, той Його лиш відчує,
Хто поверне до Нього і слух свій, і зір.

Я молилася в серці: "О, Боже, помилуй
Душі грішні, й відкрійся в любові Своїй,
Наверни їх до Себе, й оживи їхню віру,
І теплом Своїх рук серця вбогі зігрій".

Я не знаю, як далі складеться їх доля,
Але дякую Богу за те, що поміг
В їхні душі посіять зерно Його Слова,
Я ж молитися буду за кожного з них.

В лікарні - Джерело

Написав Ірина Косарук

Вівторок, 24 травня 2016, 10:55

Вірю я,не даремно була в цій палаті,
Хоч,можливо,й так мало сказати змогла,
Часом,може,й не треба говорити багато,
Бо розкажуть за нас краще наші діла.

Прикро чути про тих,хто лиш вірує в Бога,
А життя-то темрява,без добрих плодів.
Нас поставив Господь на вузьку дорогу,
Щоб ми світлом яскравим світили усім.

Хай же чистії руки підносяться в небо
За ті душі,що гинуть у світі гріха,
А Бог знає,як їх повернути до себе,
Щоб вони прийняли в своє серце Христа.

22.05.2016